

KANARIE

Thriller

KANARIE

DUANE
SWIERCZYNSKI

 | LANNOO

Voor Parker en Sarah

© 2015 Duane Swierczynski

Oorspronkelijke titel: *Canary*

Oorspronkelijk uitgegeven bij Mulholland Books

Published by arrangement with Sebes & Van Gelderen Literary Agency

Nederlandse vertaling © 2015 Jan Vangansbeke en uitgeverij Lannoo, Tielt

Omslagbeeld © Allison Warner

Omslagontwerp Studio Lannoo

D/2015/45/545– NUR 332

ISBN 978 94 014 2351 9

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden
verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand
en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij
elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

www.lannoo.com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief
met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve
aanbiedingen.

IK VOEL HOE DE HITTE OP ME AF KOMT

Woensdag 27 november

Hoi, mam. Gisternacht werd ik gearresteerd. (Of zoiets.)

Ik schrijf dit briefje om beter te begrijpen wat me overkomen is, zoals papa me geleerd heeft. Hij zei altijd dat de dingen op een vreemde manier inzichtelijk worden nadat je ze opgeschreven hebt. Dat ik dit doe op papier (en niet op een laptop) heeft verschillende redenen:

1. Tegenwoordig moet je ervan uitgaan dat alles wat je intikt op je computer of mobieltje door de eerste de beste nerd waar dan ook ter wereld gelezen kan worden.
2. Niemand krijgt dit ooit te zien, en ik wil niet dat een of andere nerd op zoek naar wraakporno dit van mijn laptop zou kunnen halen.
3. Papier kun je verbranden.

Ik schrijf naar jou omdat je me altijd zei dat ik je alles kon vertellen, hoe afschuwelijk het ook was. Wat me terugbrengt bij mijn arrestatie (of zoiets)...

Nou, dit is wat er gisteren gebeurd is. Ik ben op een off-campusfeestje, waar iedereen dronken of high wordt omdat het nu eenmaal hun laatste kans is om dronken of high te worden voor ze naar huis terugkeren voor het lange weekend. Het soort feestje dus waar je me altijd voor waarschuwde. Maar je hoeft je geen zorgen te maken, er zijn geen orgieën, naalden worden niet gedeeld en Satan wordt er niet vereerd. Gewoon een stel nerdy groentjes dat stoom afblaast voor de laatste twee slopende weken met eindpapers (volgende week) en eindexamens (de week erna). Bier en sterkedrank, keiharde rap, je snapt het wel. Maar zelf kan ik niet het geringste wolkje stoom afblazen, want ik moet papa morgenochtend op een godgeklagd vroeg uur oppikken.

Gelukkig weet ik hoe ik eindeloos lang met één biertje kan doen. Echt, je zou trots op me zijn. In mijn eerste twee maanden als student ben ik erin geslaagd mijn techniek te verfijnen. Je

1. neemt microscopisch kleine teugjes;
2. verkiest blikjes boven doorzichtige flesjes;
3. vult je blikje nu en dan met water van het fontein-tje in de toiletten.

Niemand heeft me ooit verweten een watje te zijn. Ha, nee, want ik heb altijd een (bijna) vol bierblikje in mijn hand!

Hoe dan ook, ik zit tussen een paar anderen in geperst op een bank, wanneer een glazen hasjpijp rond begint te gaan. Het frame van de bank is stuk en de kussens zijn zo diep ingezakt dat ik mezelf bij een goeie niesbeurt een knietje in mijn gezicht zou geven. De kerel naast me neemt de hasjpijp in zijn twee hamburgervette handen, snuift diep en biedt hem me onmiddellijk met een galant gebaar aan. Hij wil me overtuigen: pak aan, pak aan, pak aan! Want het enige wat een gelukkige, stonede dronkaard wil, is dat iedereen in zijn buurt even gelukkig, stoned en dronken is als hijzelf. Niets tegen *marah-you-wanna* vanuit politiek, persoonlijk en geneeskundig oogpunt. Je herinnert je wel dat papa altijd zei: wil je iets proberen, breng het dan mee naar huis en dan proberen we het samen. (Alsof dat ooit zou gebeuren.) Nee, ik heb er gewoon een hekel aan om twintig à dertig IQ-punten te verliezen door één trekje. Wiet is niets voor mij, en dat zeg ik niet alleen om je gerust te stellen.

Gelukkig hou ik ook voor hasj enkele strategieën achter de hand:

1. Doe alsof je inhaleert door je wangen naar binnen te zuigen.
2. Sluit tegelijk je luchtpijp af.
3. Kuch, kuch, kuch als een beginnening, laat je ogen uitpuilen als bewijs dat je goed/slecht bezig bent en je richting de wiethemel zweeft.

Maar dan gebeurt er iets heel vreemds. Wanneer de pijp mijn kant op komt en ik hem in mijn handen neem en alle

ogen op me gericht zijn, hoor ik een stemmetje in mijn hoofd. Het vertelt me dat ik zo opgefokt ben dat alle grijze materie uit mijn hersenpan dreigt te knallen. Ik zou hier een feestje moeten bouwen, maar wat doe ik? Ik doe alsof ik me amuseer. Shit, ik zou om te beginnen niet eens in Philadelphia moeten zijn. Ik zou nephigh moeten worden in Californië. Dus druk ik mijn lippen tegen de opening en als ik inhaleer, doe ik het echt.

En natuurlijk kuch ik als een beginneling; dat deel doe ik alvast goed. Klasgenoten die me anders nauwelijks een blik waardig keuren, geven nu lachend en gillend van verbazing klopjes op mijn rug en schouders. Ik kan nu al bijna horen hoe ze komende maandag zullen roddelen: Man, die was zoouou high. En weet je wat, mama? Misschien ben ik dat wel, in ieder geval een beetje. Mijn huid voelt aangenaam warm aan. Het gespannen plekje achter in mijn hersenen lijkt zich wat te ontspannen. Zelfs mijn interne give-a-shit-o-meter zakt een paar graden.

Ik ben trots op mezelf. Zo trots dat ik er een heuse teug pislauw bier op laat volgen.

En dan merk ik dat D. me aan staat te staren.

(Later wordt duidelijk waarom ik niet zijn volledige naam geef. Dus niet omdat ik bang ben dat je hem laat opsporen en uit de weg ruimen, mama. Hoewel, als iemand dat kan, dan ben jij dat wel.)

Blijkbaar heeft D. het hele tafereel staan bekijken. Hij knikt en schenkt me een luie, trotse glimlach. Ik kuch nog eens en probeer zijn glimlach te beantwoorden.

D. baant zich een weg door de stampvolle kamer, en op dat ogenblik valt mijn oog op zijn broek: felrood katoen,

met erboven een gestreepte sweater die strak om zijn slungelachtige borst spant. Weinig mannen komen weg met een rode broek; D. is een van hen. En dan is er die hoed: een stetson in fiftiesstijl, die hij afzet als hij naast me neerhurkt. Hij drukt twee vingers tegen het blikje, alsof hij de temperatuur ervan wil meten.

‘Sarie Holland. Ik wist niet dat jij verpleegkunde studeerde.’

Ik steek mijn tong uit. Maar als een dwaas schoolmeisje denk ik meteen: wauw, hij kent zelfs mijn naam. (En spreekt hem ook nog eens correct uit.) Ik kuch nog maar eens.

D. glimlacht en leunt naar me toe.

‘Laat me je trakteren op een koel pilsje. Van dit kutbier kun je alleen genieten als het de juiste temperatuur heeft.’

D. probeert mijn blikje te grijpen, maar ik laat me in de kussens zakken en zorg dat hij er net niet bij kan.

‘Nee, laat maar zitten. Mijn vaders vliegtuig landt morgenochtend om halfzeven, dus moet ik er straks al vandoor.’

‘Sms hem, zeg hem dat hij zelf met de auto moet komen.’

‘Wat? Nee. Ik ga mijn vader op Thanksgiving niet zeggen dat hij een taxi moet nemen.’

‘Geen taxi. Een van die privéwagens. Luxueus leer, gevulde bar. Laat je ouwe relaxen met een whisky in de hand!’

‘Hoe denk je dat mijn vader de kost verdient? Trouwens, ik moet ook mijn broer ophalen.’

Daarna volgt een van die vreemde stiltes waarbij de-

gene die ze verbreekt de verliezer is. En o, wat een verassing, ik ben die persoon.

‘Dus jij gaat naar huis?’

‘Wat?’

‘Of je naar huis gaat. Voor Thanksgiving.’

‘Ik zou mijn moeder moeten opzoeken, en dan doorreizen naar een versterkt fort in Jersey waar mijn klootzak van een vader woont. Maar ik zie wel wanneer ik ga. Waarvandaan vliegt je vader terug?’

‘Californië. Zaken.’

Alleen al de naam van de staat hardop uitspreken herinnert me eraan hoe zonnig en oogverblindend schitterend Zuid-Californië is, zelf midden in november. Papa is er al sinds zondag op nog maar eens een zakenreis – al de derde deze herfst. (Hij doet echt zijn best, mama.) Hoe dan ook, als papa op reis is, moet ik eigenlijk thuisblijven bij Marty. Maar die was vanavond uitgenodigd voor een loogerpartijtje, zodat ik vrij was tot de volgende ochtend. Papa en ik hebben een deal gesloten: ik mocht naar het feestje op voorwaarde dat ik niet dronken werd (haha, hij weet dat ik nog nooit dronken geweest ben) of high (haha... o, shit) én bereid was hem op een geschift uur af te halen op de luchthaven.

‘Nou... Ik moet gaan...’

‘Wacht, ben jij in staat om te rijden?’

‘Ik denk dat ik de enige nuchtere persoon ben hier.’

‘Ha, maak dat de kat wijs, ik zag je daarnet stevig blowen.’

‘Eén trekje maar! Ik voel me prima. Ik zie er goed uit, toch?’

D. glimlacht breed. Zijn blik is nogal wazig.

‘Ik wilde je maar wat opnaaien.’

‘Eikel.’

Maar ik glimlach ook. Er valt opnieuw een vervelende stilte. D. lijkt over iets na te denken, terwijl hij met zijn handen over zijn dijen wrijft.

‘Hé.’

‘Wat?’

‘Mag ik je wat vragen?’

Nu moet je weten dat het een lange, stressvolle dag geweest is na een nog langere, onzinnig stressvolle week. Ik onderwerp sinds halfvijf deze morgen mijn oogballen aan een dwangvoeding van feiten, die ik probeer te verwerken en in netjes geformuleerde zinnen te gieten die uiteindelijk misschien een coherent werkstuk zullen vormen. (Zelfs mijn fotografisch geheugen gaat niet verder dan dat.) Het halve blikje bier en het halfslachtige trekje aan de haspijp die ik mezelf toegediend heb, beginnen hun tol te eisen. Ik wil alleen maar slapen. Zoet en zacht slapen. Over nauwelijks een paar uurtjes moet ik alweer douchen, de rook uit mijn haren wassen, schone kleren aantrekken en richting luchthaven rijden.

Maar D. merkt daar niets van. Of misschien wel, maar het interesseert hem niet.

‘Moet je horen, ik moet een boek ophalen bij een vriend van me. Hij woont een paar blokken voorbij Pat’s. Zou je me een lift kunnen geven? Dan trakteer ik op een cheesesteak.’

Mijn geest snijdt deze gunst in plakjes. Hij wil dat ik

1. hem een lift geef (omdat ik duidelijk nuchter ben, in tegenstelling tot alle anderen, en zeker tot D.);
2. naar ergens in de buurt van Pat's Steaks (dat helemaal in South Philly ligt, terwijl we ons nu bevinden op een off-campusfeestje in een huis hoog in North Philly);
3. om een boek op te pikken (hoewel het morgen Thanksgiving is en hij dus het hele weekend heeft om het te halen);
4. en als beloning krijg ik een grote, vette cheesteak (hoewel ik veganist ben).

Onder de gouden gloed van de terugblik snap ik nu ook wel dat dit plan zo wazig is als een impressionistisch schilderij. En ik geef toe, mama: op dat moment zie ik enkel zijn gespierde, soepele lijf onder zijn hemd en die malle rode broek.

'Oké, ik geef je een lift.'

Voor ik het goed en wel beseft zitten we samen in de Civic en scheuren door de bocht over de Schuylkill Expressway, terwijl we aan de horizon de fonkelende wolkenkrabbers van het centrum zien opdoemen. Zo mooi als deze late avond is, zo vreemd is het met D. naast me in de wagen. Philly zal altijd Vijandig Gebied blijven, maar eerlijk gezegd valt de binnenstad reuze mee. Ik zou er vaker heen moeten gaan. Tijdens onze eerste maand college leek het wel alsof er om de andere dag iemand uit mijn nerdhorde een excuus verzond om de metro te nemen naar Old City of South Street – hoewel iedereen ons vertelde dat de bloei van South Street al lang achter de rug was nog voor wij

geboren werden. Maar als ik dan toch vastzit in deze stad, kan ik er maar beter het beste van maken.

(Sorry, mama. Ik zweer dat ik eroverheen ben.)

D. opent mijn handschoenenkastje en begint door de cassettebandjes te rommelen.

‘Holy shit, ik kan niet geloven dat jij die hebt! Ben jij een fan van The Clash?’

‘Eh, ja.’

‘Hoe fucking cool is dat! Hé, je hebt zelfs *Sandinista!* Zeg alsjeblieft dat je een cassettespeler in je wagon hebt...’

‘Daar.’

‘Fuck yeah motherfucker!’

D. knalt bandje nr. 1 erin en na wat vreemd gesis begint ‘Magnificent Seven’. Die cassettes zijn natuurlijk van papa. Ik heb ze uit een plastic doos met oude spullen gevist en draai ze al het hele semester. The Clash, Talking Heads, Television, Lou Reed, The Velvet Underground, The Cure (al die groepen die je vroeger haatte!), en een hele hoop cassettebandjes met van alles wat, maar zonder notities, zodat ik geen flauw benul heb van wat erop staat. Sommige muziek vind ik leuk, andere is troep. Maar als D. denkt dat ik cool ben, wie ben ik dan om hem op andere gedachten te brengen? Trouwens, een dik dankjewel voor jou, mama, omdat je de laatste Civic ooit gekocht hebt die uitgerust is met een cassettespeler.

‘Vertel eens, wie heb je voor je drie elitevakken? De drie C’s? Of KGB?’

‘De drie C’s.’

De drie C’s van de groentjes aan de universiteit:

Calkins (geschiedenis), Curnow (filosofie) en Chaykin (literatuur). De eerste C is vriendelijk, maar verbetert streng; de tweede C spreekt in raadsels maar geeft wel hoge cijfers; de derde C is een cryptische, erop los rattelende grapjas maar een sadist bij het corrigeren. Mijn eerste 8/10 ooit zit eraan te komen.

'Grappig dat je Chaykin hebt. Geeft hij dit semester de Lost Generation of de beatpoëzie?'

'De beatpoëzie.'

'Geniet van *Naakte Lunch*.'

'Ik moet er eigenlijk dit weekend mee beginnen.'

'Ha ha, je bent zo fucking verdoemd.'

(Mocht je het nog niet gemerkt hebben, mam, D. maalt niet om een 'fucking' meer of minder. Maar de mooie jongens vergeef je hun verderfelijke taal.)

Ik stuur de Civic de 676 op, rij door de ingewanden van de stad, zoef onder de Ben Franklin Bridge door en rij letterlijk tien seconden op de I-95 voordat ik afsla op Columbus Boulevard en vervolgens Christian Street volg. Welkom in South-Philly. Ik raak nog steeds in de war door het stratenplan, vooral rond Pat's. D. zegt me recht door te blijven rijden tot Ninth. Daarna rechts afslaan. Plots kijkt hij me aan. Mijn ogen zijn op de weg gericht, maar ik voel zijn starende blik. Ik zet The Clash zachter.

'Nou, dit is Ninth...'

'Hé, een dikke dankjewel hiervoor, Sarie. Dit waardeer ik erg, heel erg. Over twee seconden ben ik terug.'

'Goed zo, want ik hou de klok in de gaten.'

(Dat is mijn manier van flirten. Ik kan ongeveer even goed flirten als drinken of blowen.)

D. wijst naar een rijtjeshuis dat er veel te deftig uitziet om een South Philly-honk te zijn voor een stel studenten. Misschien zijn het Penn-studenten of zo, met rijke ouders. Hoe dan ook, aan beide kanten van de straat staan auto's geparkeerd en is er geen enkel plekje meer vrij.

'Waar moet ik parkeren?'

'Zie je die parkeerwachter? Stop daar maar en zeg hem dat je wacht op een vriend van Chuckie. Hij laat je wel staan, geen zorgen.'

Eerst denk ik dat D. refereert aan een of andere gangsterfilm die ik niet gezien heb. *The Friends of Chuckie* of zoiets. Pas na een paar seconden beseft ik dat hij het echt meent.

'Wacht eens even... Wie?'

'Zo heet mijn vriend. Chuckie. Hij heeft een deal gesloten met die kerel. Je mag daar gratis parkeren. Twee seconden! Ik zweer het!'

D. springt de auto uit en knalt het portier zo hard dicht dat ik in elkaar krimp. Haat ik. Na een paar seconden perplexe stilte leid ik de Civic een paar straten verder en sluit me aan bij de rij wagens bij het parkeerterrein, waar het erg druk is. Een seconde later beseft ik dat ik echt voorgekropen ben. De parkeerwachter, compleet met vlinderdasje en vest, maakt met zijn arm een sarcastisch 'na u, mevrouw'-gebaar. Ik laat mijn raampje zakken en voel me een beetje belachelijk als ik vragend zeg: 'Mijn vriend is een vriend van Chuckie?'

Tot mijn verbazing verandert de kerel onmiddellijk van houding. Hij knikt en stapt naar de volgende wagen.

Op de digitale klok in het dashboard lees ik dat het tien over twaalf is. Het vriest en het waait verschrikkelijk. Papa's nachtvlucht heeft zich intussen losgemaakt van de startbaan om hem van het zalige Californië terug te slingeren naar de kille oostkust. Over minder dan zes uur moet ik in Terminal C staan. En D. heeft zijn twee seconden allang overschreden.

Hoewel de parkeerwachter meer dan zijn handen vol heeft aan zijn klanten, vindt hij toch nog de tijd om me aan te gapen en me een o zo charmante glimlach toe te werpen, waardoor ik me kan vergapen aan de blinkende zwarte tand in zijn bovenkaak. (Niet te geloven hoe ik toch altijd de adonissen aantrek, hè, mama?) Ik draai mijn hoofd weg en kijk naar de klanten die het ouderwetse Italiaanse restaurant op de hoek van de straat – duidelijk de reden voor het drukke verkeer – in en uit gaan. Wie van gemengde afkomst is, zoals ikzelf, zou niemand mogen beledigen op etnische gronden, maar verdorie, het lijkt hier wel een Godfather-festival. Gouden kettingen, geföhnde kapsels, oude mannen geflankeerd door vrouwen die hun kleindochters zouden kunnen zijn, lange sleeën en Caddillacs, de hele rimram. Tammy zou het heerlijk vinden. We moeten zeker nog eens terugkeren om mensen te kijken. (Ik moet haar dit weekend trouwens dringend eens bellen. Het wordt langzamerhand te gek voor woorden. We hebben elkaar niet meer gesproken sinds Halloween.)

De minuten tikken voorbij, en ja, mama, ik weet dat ik diep in de puree zit. Reken op een uur voor de sandwiches en daarna nog een halfuur terug naar de campus. Voor twee uur vannacht ben ik dus zeker niet thuis. En dat allemaal voor een kerel...

Ik ontmoette D. tijdens onze eerste collegeweek op een soort avondje voor elitestudenten in een pseudonightclub op de eerste verdieping van de studentensociëteit. Later hoorde ik dat de laatstejaarsstudenten naar het feestje verwezen als de 'Slettenmarkt'. Allemaal rijpe, plukklare jonge studieboeken. De opkomst was dan ook voorspelbaar hoog. Maar D. was niet zoals de andere jongens. Hij hing de grapjas uit en nodigde ons uit naar zijn off-campus-huis om er een biertje te drinken – mijn eerste ooit, trouwens. (Wat zou papa trots op me geweest zijn.) Enkele andere meisjes van mijn eliteprogramma, die liepen op te scheppen dat ze al bier dronken sinds de tweede klas van de middelbare school, verkozen de sterkedrank van Jack.

D. schonk ons allemaal zijn mooiste glimlach en flirtte met ieder van ons evenveel, dus ook met mij. Al snel bleek dat zijn interesse vooral uitging naar eerstejaarsmeisjes met een eigen auto. Dat je wanneer je daar maar zin in had de campus kon verlaten, leek pure magie voor D. Volgens de oudere nerds is hij tijdens zijn middelbare school betrapt op rijden onder meer dan stevige invloed en mag hij tot het einde van Obama's tweede ambtstermijn geen stuur meer in zijn handen houden.

Wat niet betekent dat een autoloze D. een slechte zaak is. De kerel houdt duidelijk van meer dan één glaasje en heeft al een behoorlijke portie kierewiet makende wiet opgerookt. Ik huiver bij de gedachte dat hij een wagen van duizend kilo in goede banen zou moeten leiden.

Ik zit daar dus flink op mijn ongemak te wachten samen met de Parkeerwachter van de Vriend van Chuckie, terwijl ik allerlei verdacht uitziende types zie komen en gaan,

samen met de *Goodfellas*-parade aan de overkant van de straat. Na een tijd drijven mijn gedachten terug naar D., en naar auto's en naar drugs. Wacht, wacht. Wat als hij helemaal geen boek komt ophalen? Natuurlijk is hij hier niet voor een boek.

Op deze plek scoort D. wellicht zijn wiet.

De drugs op het feestje raakten op, dus vroegen ze D. om verse wiet te halen. Omdat hij zelf geen wagen heeft (en hij zou trouwens ook niet mogen rijden), zoekt hij de enige nog nuchtere persoon met een auto.

Mij dus.

Ik voel me op slag een eerste klas idioot.

Kort samengevat ben ik, op de vooravond van Thanksgiving, terwijl mijn vader de drugsadviseur in Californië aan boord van een vliegtuig stapt, in South Philly op een drugsrun.

Gelukkige Thanksgiving, toch?

De 32-jarige geheim narcotica-agent Benjamin F. Wildey houdt vanachter het stuur van zijn onopvallende wagen zijn blik strak als een laser gericht op de voordeur van het rijtjeshuis. De stad voelt vannacht aan als één gigantische diepvriezer. En in dit stuk schroot is het niet veel warmer. De hele dag is het een ijskoude vuile boel geweest met regen en hagel, en Wildey bevindt zich al het grootste deel ervan op straat. Hij werpt een blik op zijn horloge. Kijk eens aan – sinds drie minuten is het Thanksgiving. Wat vliegt de tijd wanneer je vanuit je wagen een surveillanceopdracht moet doen na een tip van een paar wanhopige verklikkers.

Op het eerst gezicht heeft het huis op South Ninth Street niets wat ‘drugskeet’ schreeuwt. Nette, onbeschadigde trottoirs, pas geverfde kozijnen, gerenoveerd metselwerk. Het soort rijtjeshuis in South Philly waarvoor immigranten vroeger kromlagen om het te kopen voor 4000 dollar, maar dat nu makkelijk 400.000 dollar kan opbrengen.

Maar een verklikker had gezworen dat er een kerel was die op dit adres veel drugs verpatste aan studenten. Het zou een middelgrote dealer zijn die zichzelf ‘Chuckie Morphine’ noemt en vooral werkt met kleine koeriers die de universiteiten van drugs voorzien. Maar soms verkoopt hij ook rechtstreeks aan jongeren die het in hun broek doen om naar de Badlands of naar Pill Hill te rijden. Jaren geleden was deze buurt – Passyunk – een typische arbeiderswijk, misschien hier en daar wat onveilig. Wildey herinnert zich die tijd nog. Maar nu vind je er gastropubs en vintagewinkeltjes en pop-uprestaurants en nog meer van die hipsterlokkertjes. Jongeren voelen zich veilig als ze hier langswippen.

Als de afgelopen uren een aanwijzing zijn, dan gebeurt er

in elk geval iéts in dat huis op South Ninth. Veel bezoekers. Zou natuurlijk een pre-Thanksgiving-feestje kunnen zijn, maar waarom blijft iedere bezoeker dan maar een paar minuten? En waarom is er geen muziek? Waarom is er helemaal geen lawaai?

Wildey moet een wettelijke manier vinden om het huis binnen te gaan. Een manier die niet op bezwaren stuit bij de Man in het Widener Building. Want als narcotica-agent moet je tegenwoordig erg voorzichtig zijn. Lummels, viespeuken en geldduivels in het departement hebben het werk de laatste tijd erg moeilijk gemaakt. Neem nu de kerels van wie de verschroeiende stompzinnigheid een paar jaar geleden aan bod kwam in een Pulitzer-prijs winnende tv-serie.

Jazeker. Díé Pulitzer. Een narcoticabrigade in de Badlands kreeg het briljante idee om buurtwinkeliers aan te pakken voor de verkoop van kleine plastic zakjes. Op z'n zachtst gezegd dubieus. Maar dat was niet het stompzinnige van de zaak. Zodra ze in de winkels waren, graaiden de agenten van alles mee: sandwiches, Tastykakes, batterijen, melk, wisselgeld en noem maar op. Want sandwiches en Tastykakes zijn toch zo verdomd duur...

Nou is dealers lichter maken een eeuwenoude traditie van de arm der wet in Philadelphia. Maar het punt bij dealers lichter maken is dat je ook werkelijk de dealers lichter maakt – de *criminelen*. Dat is dus heel iets anders dan stelen van een doodsbang immigrantenkoppeltje dat plastic zakjes verkoopt die, voor zover Wildey weet, niet illegaal zijn. Dus die idioten besmeurden de naam van het departement voor een handvol Tastykakes. Bravo.

Na het Tastykake-debacle leken nieuwe schandalen als

fucking paddenstoelen uit de grond te schieten. Een lokale verslaggever knauwde op wat cijfers en concludeerde dat de afgelopen vier jaar zowat om de drie weken een Philly-agent beschuldigd werd van een of ander misdrijf. Niet alleen de narcoticajongens, uiteraard. Maar zij bleven blijkbaar wel het langst kleven in het geheugen van de burgers. De beruchtste was misschien wel de agent die een junkie afperste, haar verplichtte zich uit te kleden en zich daarna aftrok op haar jeans.

‘Hij vond me te walgelijk om aan te raken, maar hij vond het niet te walgelijk om te masturberen en te ejaculeren op mijn fucking broek van zeventig dollar’, vertelde de junkie aan een federaal rechter. De smeris gaf haar zes dollar voor sigaretten en snauwde haar toe zich aan te kleden en ’m te smeren. De plaatselijke tabloid sprong erop: JE DACHT DAT HET EEN HAPPY ENDING WAS, HË? En een nieuwe frase vond ingang in het lokale wettelijke lexicon: ‘schending van burgerrechten door masturbatie’.

Dit hele gedoe culmineerde in een gigantische teringzooi waardoor een hele veldeenheid opgedoekt werd, vijfhonderd drugszaken in de papiermand belandden en een stel letje agenten naar hun bureau verbannen of met vervroegd pensioen gestuurd werd. Het gevolg was dat de officier van justitie – duidelijk met burgemeesterambities – vanuit zijn kantoor in het Widener Building de volledige narcoticadivisie de oorlog verklaarde.

Wildey weet dus dat hij supervoorzichtig moet zijn. De vroegere methodes kunnen niet meer – waarbij ‘vroeger’ zes maanden geleden betekent. Verleden zomer nog kon hij zo’n studentje gegrepen en met binnenstebuiten gekeerde